

De psycholoog

Van Joost Heyink verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Proefverlof
Het experiment
De verzekering

Joost Heyink

De psycholoog

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 2289 7

© 2013 Joost Heyink

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagillustratie © Jayne Szekely/Arcangel Images/Hollandse Hoogte

Foto auteur © Merlijn Doornik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Marjolijn en Frits

I

‘Als blijkt dat je nog leeft na je crematie geeft dat toch scheve gezichten,’ zegt schrijver en zelfverklaard private eye Tim Henderson in een artikel in mijn ochtendkrant. De man verdient blijkbaar zijn geld met het opschrijven van zijn spectaculair mislukte projecten. Hij weet er wel het nieuws mee te halen. Dat is mij nog niet gelukt, misschien omdat mijn project spectaculair noch mislukt is, al moet dat laatste nog blijken.

Ik zit achterover in mijn luxe kantoorstoel, voeten op mijn bureau dat leeg is, op een toetsenbord, flatscreen, iPhone en een kop koffie na. Er zijn nog geen aantekeningen, dossiers, kattenbellen of andere trivia. Ook mijn computer is dataloos, want er zijn geen data. Ik ben vandaag begonnen, en een serieuze cliënt heb ik nog niet. De hysterische vrouw die vanmorgen haar veertienjarige zoon kwam aanbieden wegens ‘ernstige ADHD en dissociatieve stoornissen’ tel ik niet mee. Ik heb haar doorverwezen; het zou me niet verbazen als er een gedwongen opname gaat uitkomen. Van de moeder.

Mijn gloednieuwe Nespresso-apparaat maakt overuren. Eigenlijk drink ik net zo lief oploskoffie, maar ik moet aan mijn klanten denken. Het juweel kostte meer dan driehonderd euro maar volgens het beste scenario gaat de staat – ik zet in op een mooie ondernemersaftrek en een rugzakje hier of daar – er flink aan meebetalen. Dat geldt ook voor de geinige kunst aan de muur, de lichtblauwe

vloerbedekking en het zitje in de hoek, drie comfortabele stoelen waarin de gelijkwaardigheid van therapeut en cliënt mooi gestalte kan worden gegeven. De stoelen moeten nog wel worden ingezet, ze zijn een stuk spartaanser dan het exemplaar dat ik uitprobeerde in de dure meubelzaak. Volgend jaar zal alles anders zijn. De stoelen zachter, het tapijt ingewijd met tranen, een databank vol rouw, scheiding, bedrog en angst, en een accountant die me maant om belastingtechnische redenen een nieuwe Audi aan te schaffen. Laat ze maar komen, de klanten.

De openingsboeketten heb ik weggegeven. Je moet niet uitstralen dat er iets te vieren valt als er een man binnenkomt die als het ware in het spoorboekje heeft aangekruist wanneer hij een afspraak heeft.

JOEP DUVALIER, PSYCHOLOOG staat er op het bordje naast mijn voordeur. Helder, duidelijk, genoeg. Geen 'spreekuur', laat staan 'spreekuur volgens afspraak', een tegenstrijdigheid die mijn tandarts klanten heeft gekost.

Ik ben me ervan bewust dat ik me met mijn praktijk op een nichemarkt begeef. Weliswaar ben ik psycholoog, maar niet officieel geregistreerd als hulpverlener, wat betekent dat cliënten hun eigen portemonnee moeten trekken als ze door mij geholpen willen worden. Noem me pastor, ook goed. Ik moet het hebben van lieden die om de een of andere reden het reguliere circuit mijden. Bijvoorbeeld omdat ze er tegenover hun huisarts of partner niet voor willen uitkomen dat ze een probleem hebben. Die zijn er genoeg. Of omdat ze bemiddeld genoeg zijn om hun schouders op te halen over zoiets futiels als mijn honorarium. Verder hoop ik op wat mond-tot-mondreclame. Niet zonder grond: in kleine kring heb ik enige reputatie als luisterend oor, stevige schouder en mediator. Ook heb ik relevante ervaring in het benoemen en analyseren van psychologische problemen, al betreft dat hoofdzakelijk mezelf. Een oud-collega noemde mijn plannen ooit naïef, maar die verkeerde toen midden in de depressieve fase van zijn bipolaire stoornis.

Ik tap nog maar eens een koffie en duik weer in de krant. En zo lees ik dat ze ontdekt hebben dat schizofrenie op latere leeftijd een

erfelijke component heeft. Dat wisten ze nog niet toen mijn vader overleed. Hij was midden veertig toen hij wanen kreeg. Dat het wanen waren ontdekten we trouwens pas een paar jaar later, mijn vader kon erg overtuigend zijn. Hoe groot die erfelijke component is weten ze niet precies, wat wil zeggen dat ze ook niet weten hoe groot de kans is dat ik over een poosje complotten zie waar ze niet zijn. Ik ben trouwens van mening dat je helemaal niet schizofreen hoeft te zijn om overal wat achter te zoeken. Er zit overal wat achter.

Ik schrik een halve kop koffie over mijn bureau als de telefoon gaat. Je zit erop te wachten en als het dan gebeurt word je overvallen. Psychologie, wat heb ik toch een mooi vak. Ik kijk op mijn horloge: halftwaalf.

‘Praktijk Duvalier.’ Een assistente heb ik nog niet, maar dat is een kwestie van tijd.

‘Spreek ik met Joep Duvalier zelf? De psycholoog?’ Een jonge vrouw, iets geaffecteerd.

‘Jawel. Wat kan ik voor u doen?’

‘U spreekt met Maja de Ridder. Ik... ik zou graag een afspraak met u maken. Kan dat?’

Graag, daar zit ik hier voor, maar ik realiseer me dat ik in dit prille stadium van de therapeut-cliëntrelatie alvast wel enige autoriteit moet uitstralen, daar staat of valt straks mijn geloofwaardigheid als hulpverlener mee. ‘Dat hangt af van de reden van uw verzoek, mevrouw De Ridder. Bovendien heb ik het erg druk.’

‘O. Bedoelt u dat er een wachtlijst is of zo? Misschien kan ik dan beter iemand anders bellen?’

Nu moet ik snel denken. ‘Nee nee, we hanteren geen wachtlijst. We proberen iedereen zo snel mogelijk in te roosteren, waarbij mensen met acute problemen uiteraard voorrang krijgen. Kunt u iets over uw hulpvraag vertellen?’

Het blijft even stil, alleen haar wat gejaagde ademhaling is te horen.

‘Mevrouw De Ridder?’

‘Ja, sorry, ik vind het moeilijk er door de telefoon iets over te vertellen. Ik heb iets gedaan... of ga misschien iets doen... ik weet niet hoe ik het moet zeggen.’

Klinkt als iemand die er met de zelfhulpboekjes toch niet uit kwam. Waarschijnlijk weer iemand die rijp is voor de psychiater. Ik help alleen gezonde mensen met een gezond probleem. ‘Dat klinkt wat vaag, mevrouw. Kunt u iets concreter zijn? Neem rustig de tijd.’

‘Het gaat om... een collega. Nee, meer om een vriend. Ik weet niet of ik... hij is, ik bedoel... ik vertrouw mezelf niet, bestaat dat?’

‘Zeker, mevrouw De Ridder. Ik kan u zelfs verzekeren dat het in het algemeen heel verstandig is jezelf niet helemaal te vertrouwen.’ Niet slim, deze opmerking, ik moet niet op de zaken vooruitlopen. Ik zit hier niet voor een telefonisch consult, zo bouw je geen zaak op. ‘Als u erover wilt praten, dan is dat mogelijk.’

‘Dat is fijn. Wanneer schikt het? Kan het snel?’

‘Eens even kijken. Om vier uur vanmiddag heb ik nog een gaatje, er heeft iemand afgezegd.’

‘Vier uur, ik zal er zijn. Dag meneer Duvalier. U hebt een echte telefoonstem, wist u dat?’

Lichtelijk in de war druk ik mijn telefoon uit en ruim de koffie op. Eén ding is zeker: om vijf uur vanmiddag gaat er een mooie fles open.

Praktijk Duvalier loopt.

Tegen halfvier, andere consulten hebben zich nog niet aangediend, begin ik toch lichtelijk nerveus te worden. Je begint tenslotte niet elke dag een nieuwe praktijk. Ik dwing mezelf te denken aan een arts-assistent die zijn eerste borstbeen mag doorzagen bij een hartpatiënt die vol vertrouwen het ervaren academisch ziekenhuis is binnengestapt. Die dokter heeft het pas zwaar.

De truc werkt maar even. Twee keer loop ik naar de wc om in de spiegel te kijken. Mijn donkerblonde haar krult langs mijn oren, maar ik ben niet tevreden over het slordig-artistieke dat ik graag uitstraal. Ik oog eerder wat sjofel. Misschien had ik toch naar de kapper moeten gaan voor een strengere coupe en uitstraling. Zulke trivialiteiten steken dus de kop op in tijden van kwetsbaarheid, constateer ik voor de zoveelste keer in mijn veertigjarige bestaan.

Graag had ik als eerste cliënt een niet te heftige rouwverwerker gehad. Die had me direct in mijn element gebracht. Empathie is mijn sterke punt, dat is me tijdens de studie duidelijk gemaakt. Ook gedurende een paar liefdesrelaties trouwens, die daardoor veel te lang hebben voort geëttend.

Mijn praktijk bevindt zich op de eerste etage van een gerenoveerd pand uit de negentiende eeuw, in een wijk die niet lang geleden nog werd bewoond door de verworpenen der aarde. Driehoog achter woonden grote gezinnen, tegen woekerhuren, ondanks tocht en vocht. De huidige bewoners koesteren het Jordaancliché:

ze waren toen misschien arm, maar het was een hechte gemeenschap en humor hield ze op de been. Valse romantiek, ze sloegen elkaar hier de hersens in uit afgunst, achterdocht en drankzucht.

Maar nu niet meer. Inmiddels wemelt het van de traiteurs, antiekzaken en ‘geinige winkeltjes’, waar ze gebatikte hoeslakens en kartonnen boekenkasten verkopen. Alleen de bruine kroegen hebben nog iets nostalgisch, al wordt er nauwelijks nog een eerlijke gehaktbal geserveerd maar vooral geflambeerde oesters in gefermenteerde waterzooi, met een vlok haringpaté en een dressing van rozenwater. Pin me er niet op vast, ik ben culinair niet sterk. De uitzondering zit hier aan de overkant, ik kom er een paar keer per week, soms vaker. Kips leverworst, kaasblokken en een paar warme gerechten uit de klassieke Hollandse kroegkeuken, cultuurgoed moet je koesteren. Ik kom er vooral omdat het aan de overkant is en de terugweg in voorkomende gevallen met een paar wankele passen te overbruggen valt. Dan wacht me nog wel een helse beklimming naar mijn bescheiden appartement op tweehoog.

Mevrouw De Ridder is te laat. Het gaat van haar tijd af en ik zal haar ermee confronteren, neem ik me voor. Ze vertrouwt zichzelf niet, vertelde ze, en ik concludeer dat ze in elk geval enige zelfkennis heeft.

Vanuit mijn praktijk kijk ik uit op een smalle straat, die levendig is. Kinderloos, dertig, bakkersfiets, merkkleding zonder merk, Paradisovolk, coke, linkse *Telegraaf*-lezers, een bekende Nederlander die op het ijs danst of de mol is, je weet het niet. Wammes met zijn witte haar en gestolde scepserimpels die het café aan de overkant binnenstompelt. Een kleine elegante vrouw met donker haar die blijft staan en om zich heen kijkt.

Ik duik weg, het is niet goed om te etaleren dat ik wat nerveus op een cliënte sta te wachten. Liever kies ik voor een nonchalante zelfverzekerdheid, een houding die me soms goed afgaat.

De vrouw steekt over op een onthaaste manier; ik moet denken aan een Parisienne uit een Franse nouvelle-vaguefilm, waarom weet ik niet. Ik kijk nooit naar zulke films.

Als er gebeld wordt schrik ik. Uit voorzorg had ik niets in mijn handen.

‘Goedemiddag,’ zeg ik door de intercom. Mijn stem is lager dan ik hem gewoonlijk afstem.

‘Dag meneer Duvalier. Ik heb een afspraak.’

‘U bent...?’

‘Maja de Ridder.’

‘Mevrouw De Ridder, ik open nu de deur. Komt u boven, het is op de eerste verdieping.’

‘Dank u.’

Ik kan niet ontkennen dat haar verschijning me even van mijn stuk brengt. Donker haar tot op haar smalle schouders, eind twintig, iets ouder kan ook. Een stuk kleiner dan ik, terwijl ik met mijn een meter vijfenzeventig toch niet langer ben dan de gemiddelde Japanner. Blauwe ogen, sproetjes op haar kleine neus. Dat alles is mooi, maar niet imponerend. Wel de manier waarop ze me aankijkt: haar hoofd iets scheef, met een gezichtsuitdrukking die, wonderlijk, zowel verlegenheid als vastberadenheid uitdrukt. Daaroverheen een zweem van een glimlach. Ze oogt ongehoord kwetsbaar en toegankelijk, wat me in verwarring brengt, alsof ik onverwacht de verantwoordelijkheid krijg voor iets extreem duurs en breekbaars.

‘Mag ik binnenkomen?’

‘Eh... sorry, natuurlijk.’ Ik ga haar voor naar mijn spreekkamer. ‘Als u uw jas wilt ophangen...’ Ze draagt een kort strak blauw leren jasje op een spijkerbroek.

‘Nee dank u. Ik voel me naakt als ik hem uitdoe.’ De glimlach breekt even door.

‘Prima. Gaat u zitten. Hebt u zin in een kop koffie of thee?’ Ik wijs haar een stoel aan.

Ze gaat zitten, op de rand, alsof ze er nog niet aan toe is.

‘Ik zou bijna vragen: hebt u ook iets sterkers? Ik vind het erg moeilijk om deze stap te zetten, eerlijk gezegd.’

‘Dat is begrijpelijk. Niemand komt hier voor zijn plezier, me-

vrouw De Ridder.' Ik negeer haar behoefte aan een hartversterking, die ik trouwens deel.

'Daar was ik al bang voor. Koffie graag, zwart. Mooie kamer is dit, vooral de kleuren zijn... ik hou van... van lichtblauw.' Ze wijst met een pink naar mijn vloerbedekking. 'En dan uw jasje daarbij, ik bedoel, ik heb iets met kleuren.' Haar stem is zacht maar helder, haar intonatie eerder vragend dan constaterend.

'U hebt iets met kleuren.' Ik zet de koffie op het tafeltje.

Ze knikt en kijkt naar haar handen.

'Mevrouw De Ridder...'

'Alstublieft, wilt u me Maja noemen?'

Geen glimlach, wel iets melancholisch, wat me voor haar inneemt. Haar kwetsbaarheid maakt sympathie in me los en ik zie tegelijkertijd de valkuil: dat de Jezus in me wordt opgewekt en redderfantasieën mijn professionaliteit in de weg gaan zitten. Kop erbij!

'Mevrouw De Ridder ben ik voor de belasting. Bij u zou ik graag Maja zijn. Mag dat?' Nu wel bijna een glimlach.

'Maja. Als je dat prettig vindt zal ik je Maja noemen.'

'Dank u, Joep. Het is toch Joep? Mag ik dan Joep zeggen? Anders is het zo...'. Ze haalt even haar schouders op.

'Ik noem jou Maja, jij noemt mij Joep. Ik stel voor dat we aan het werk gaan, Maja. Om te beginnen wil ik je vragen kort te vertellen wat de reden is dat je met me wilt praten en wat je van me verwacht. Daarna zal ik je iets vertellen over mijn aanpak en je een plan voorleggen voor de volgende sessies. Natuurlijk is het belangrijk dat we het vandaag eens worden over dat traject.' Traject, ik wist niet dat ik het uit mijn mond kon krijgen. 'Wat vind je ervan?'

'Je klinkt zo officieel. Heb je nog een koffie voor me?'

'Natuurlijk.'

'Want je geeft me vast geen wijntje.'

'Nee.'

Ze staat op en loopt naar het raam. 'Heb je me zien aankomen?'

Ik heb weinig ervaring, maar volgens mij had Freud nu ook even gepast. Gaan we liegen? Natuurlijk. Een therapeut liegt voortdurend, alles in het belang van de cliënt.

‘Welnee. Hoezo?’

Ze draait zich om en kijkt me aan. ‘Ik weet dat je net begint, dat staat op je site. Dan is het heel normaal als je benieuwd bent wie er komt, of niet? Ik zou kijken.’ Haar stem is nog steeds zacht en vriendelijk, maar er is geen spoor meer van kwetsbaarheid. Ze is even een spontaan brutaal pubermeisje. Heel even. ‘Sorry, dit gaat nergens over. Ik zit de boot af te houden, of niet? Volgens mij heb je al lang door dat ik de boot afhou. Dat ik het moeilijk vind. Klopt, of niet?’

Het kost me tijd me in te stellen op een cliënte die binnen seconden verandert van houding en uitstraling, en vooral om mijn goedstoestand, een halfuur geleden nog redelijk stabiel, opnieuw op orde te krijgen.

‘Het zou kunnen. Ik stel voor dat je me nu vertelt waarom je hier bent.’

Ze zucht. ‘Ik weet niet goed wat ik moet vertellen. Het is allemaal zo verwarrend.’ Opnieuw een zucht.

‘Ja.’

‘Omdat ik het zelf niet begrijp weet ik niet hoe ik het moet uitleggen.’

‘Neem rustig de tijd. Begin maar ergens.’

‘Het rare is dat ik het liever niet vertel. Alsof het er niet is als ik er niet over praat. Je vindt me nu zeker gestoord.’

Niet gestoord, wel wat warrig. ‘Nee hoor, veel mensen vinden het moeilijk om over hun problemen te praten. Er is nogal wat schaamte, heel begrijpelijk.’

Ze wijst even naar me. ‘Dat is het. Ik denk dat ik me schaam. Het liefst wil ik er niet over praten en me hier veilig voelen. Kan dat ook? Dat ik hier af en toe kom om me veilig te voelen?’

Dit gaat niet goed. Ze zoekt het drijfzand onder mijn professionele basis. Ik laat mijn kop koffie met opzet staan omdat ik bang ben dat mijn hand trilt als ik hem oppak. Altijd als ik bang ben dat mijn hand gaat trillen, begint mijn hand te trillen, dat is de Wet van Duvalier. ‘Je bent op zoek naar veiligheid.’

‘Zou dat het zijn?’

‘Je zei het net zelf.’

Ze kijkt me aan op een manier die ik niet prettig vind. In de kroeg zou ik er eufoor van worden, maar hier niet. Ze straalt. 'Ja! Mag dat?'

'Natuurlijk mag dat, Maja. Maar ik wil je erop wijzen dat je me belde om een andere reden. Je vertelde dat je jezelf niet vertrouwt en dat je daarover wilt praten.'

Nu weer ernstig. 'Heb ik dat gezegd? Het zal wel.'

'Je vertelde dat je misschien iets ging doen of hebt gedaan waar je moeite mee hebt. Wil je me erover vertellen?'

Ze knikt, maar zegt niets.

'Het is goed, je bent hier veilig.'

Ze zwijgt en kijkt naar haar handen.

'Luister, Maja. Je bent vandaag in het diepe gesprongen, ik kan me voorstellen dat het niet makkelijk voor je is. Ik denk dat je tijd nodig hebt. Als je het prettig vindt kunnen we afspreken dat je de volgende keer vertelt waarom je me belde. Zullen we dat doen?'

Ze kijkt me aan en het lijkt of ze volschiet. Ik weet het niet zeker, misschien vul ik het scenario te veel in. 'Graag. Wanneer mag ik weer?'

'Over een dag of twee, zelfde tijd?'

'Woensdag. Fijn dat je me wilt hebben als cliënte. Is het gek om zoiets te zeggen?'

'Je kunt alles zeggen en niets wordt hier gek gevonden. Onthou dat, alsjeblieft.'

Ze staat op. 'Ik ben blij dat ik je gebeld heb, Joep. Je voelt me aan. Dank je.'

Ik leid haar naar de deur. 'Tot woensdag.'

'Ja. Misschien dat ik het dan aandurf.'

'Misschien.'

'Dat ik je dan de blauwe plekken op mijn schouder en mijn rug durf te laten zien.'

Ik steek de straat over en duik café Muskee in. Ooit vroeg ik de barkeeper of de oprichter-eigenaar misschien familie was van Harry. Of dat hij een fan was van zijn muziek. Welnee, was het antwoord, Muskee rijmt op café, *that's it*.

Ik pak een kruk en laat me inschenken door Willem, een gelooide anorex van achter in de vijftig, in een vorig leven afwisselend landbouwer met cannabis als corebusiness en bajesklant. Hij is een man van weinig woorden. Als je hem iets vertelt reageert hij altijd met: 'So!'

Ik heb iets te vieren, maar de feeststemming wil maar niet doorkomen. Dat is de schuld van Maja de Ridder, die me in verwarring achterliet. Ik heb totaal geen idee waar ze mee bezig was, vanmiddag. Ja, er waren vage praatjes over veiligheid en wel/niet vertellen over wel/geen problemen, maar waarom ze me opzocht, ik heb geen benul. Iemand van haar statuur zou gemakkelijk een paar veilige armen van een veilige knappe kerel moeten kunnen vinden, gratis. Wat zoekt ze? Haar slotwoorden mochten er ook zijn, maar je gaat niet naar een psycholoog om naar je rug te laten kijken. Voorlopig houd ik het erop dat ze gevallen is. Met als goede tweede mishandeling (fout vriendje? vriendin?). Ik neem me voor de volgende sessie goed voor te bereiden: niet zij, maar ik zal de gang van zaken bepalen, wat krijgen we nou.

Dat voelt al beter. Zo gaat het altijd als ik onder begeleiding van

witte wijn terugkijk op een uitglijer. Een levensreddend herstelvermogen, waarop ik heimelijk best trots ben. Er zijn mensen met de helft van mijn flaters die hun hoofd in de oven steken.

‘Willem, doe even een rondje, ik heb wat te vieren. Ik ben vandaag mijn nieuwe praktijk begonnen.’

‘So!’

Er zijn op dit moment twee andere gasten, maar het gaat om het idee. Even later toost de alcoholist van dienst verderop met een fijne grijns en hechtingen van zijn meest recente struikeling. De vrouw met de boodschappentas aan het tafeltje heeft de consumptie afgewimpeld. Willem zelf drinkt niet, zegt hij. ‘Alleen pils.’

Ik zou hier niet alleen moeten zitten, maar Claar had een afspraak die ze ‘onmogelijk, dat begrijp je ook wel’ kon afzeggen. Ze is mijn nieuwe vriendin, onze relatie is vier maanden oud. Ze studeert econometrie, is met haar vijftwintig jaar helemaal niet te jong voor me omdat ze altijd van me wint met Twee voor Twaalf en Lingo, en ook omdat ze mij beter uitlegt dan ik haar. Ik ben wel sterker en heb veel meer haar. Fijn is dat ze ontzag heeft voor psychologen, want ‘die kunnen door je heen kijken’, een illusie die ik graag intact houd. Claar kan erg lief zijn, als haar hoofd ernaar staat. Dat gebeurt niet vaak, want ze heeft het razend druk. Vanavond eet ze bijvoorbeeld met de hoogleraar met wie ze volgende maand naar een congres gaat. Jaloers ben ik niet, dat ligt niet in mijn aard. Het helpt natuurlijk wel dat de professor een gerenomeerd deelnemer is aan de Gay Parade. Hij is best gespieerd, zag ik op een foto.

Ik ben niet zo goed in relaties met vrouwen. Tien jaar geleden leek het er eindelijk van te komen. We zouden gaan trouwen, de ring ligt nog ergens in een la. Net als de babysokjes die een lieve vriendin had gebreid, ik heb ze nooit weg kunnen doen.

Ik stap er gemakkelijk in, maar kom er moeilijk uit. Afscheid nemen ligt me niet, altijd doe ik de deur dicht en dan weer open, om voor de derde keer ‘nou tot kijk’ te zeggen, wat niet opschiet. Het helpt ook niet dat je verlangen op zijn hoogst is net nadat je er een eind aan hebt gemaakt. Of het schuldgevoel is, bezitterigheid of pure geilheid, ik weet het nog steeds niet.

‘Willem, ik zou er nog wel eentje lusten.’

‘So!’

Twee keer maakte zij het uit, en ik vond dat ze helemaal gelijk had. Overigens was ik beide keren blij dat zij de ijzers uit het vuur haalde. Dat scheelde een hoop schuldgevoel.

Claar is best mooi, op haar manier. Blond, iets groter dan ik, wat zwaarder ook (‘I’m the boss!’ riep ze een keer toen ze me bereed, en daar had ze gelijk in). Ze heeft beslist borsten, om het zo te zeggen. Billen ontworpen voor mijn handen, een zachte buik en lippen die overal op passen. Er is veel te genieten, maar de rest moet ook meewerken. Zo vind ik dat je tijdens het vrijen niet te hard moet kreunen, je bent tenslotte niet aan het tennissen. Klaar kreunt nogal.

We hebben afgesproken bij haar thuis, om elf uur. ‘Ik wil alles weten van je eerste dag!’ Dat was lief.

Ik kan het niet helpen, het overvalt me. Zou Maja de Ridder kreunen of is ze meer een zuchtmeisje?